

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

Warszawa, 13 sierpnia 2020 r.

DIH-2.709.32.2019.PŁ

DECYZJA DIH-2 Nr 114/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), art. 35 a pkt 9 lit. a, art. 35 c ust. 5 pkt 1, ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, z późn. zm.), w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668, z późn. zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 6 października 2019 r. złożonego przez przedsiębiorcę MULTI GROUP Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, [...], 36-061 Głogów Małopolski – od decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 11 września 2019 r., wymierzającej ww. przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł za niedopełnienie w okresie od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. w składzie węgla zlokalizowanym w [...], wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, z późn. zm.) zwanej dalej ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw obowiązku wystawienia w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego świadectwa jakości potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 16 października 2019 r. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie złożone przez przedsiębiorcę MULTI GROUP Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wraz z aktami sprawy ANU.8361.75.2019.

Inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniach 26 – 29 marca 2019 r. – działając na podstawie upoważnienia nr ANU.8361.75.2019 przeprowadzili kontrolę – dotyczącą sprawdzenia przestrzegania obowiązków wynikających z art. 6c i art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – w składzie węgla zlokalizowanym w [...] należącym do MULTI GROUP Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, [...], 36-061 Głogów Małopolski (dalej także: „Strona” lub „Przedsiębiorca”).

W trakcie przeprowadzonej kontroli sprawdzano przestrzeganie przez kontrolowaną spółkę obowiązków wynikających z art. 6c i art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ustalono, że w dniu rozpoczęcia kontroli tj. 26 marca 2019 r. Kontrolowany w składzie węgla w [...] oferował do sprzedaży węgiel kamienny dwóch sortymentów:

- 1) kostka w ilości 10,5 tony, [...],
- 2) ekogroszek w ilości 8,8 tony, [...].

Łączna wartość znajdujących się w ofercie partii węgla wynosiła [...] zł. Jednocześnie na postawie oświadczenia Prezesa Zarządu spółki, oraz przedłożonych dokumentów ustalono wartość paliw stałych wprowadzonych do obrotu w okresie od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. W trakcie przeprowadzonej kontroli ustalono, że Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliw stałych nie wystawiał i nie przekazywał podmiotom kupującym, świadectw jakości wymaganych art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, a jedynie przekazywał zmodyfikowane kopie świadectw jakości paliw stałych lub sprawozdania z badań, otrzymanych od dostawców.

Niewystawienie świadectw jakości paliw stałych przez kontrolowaną spółkę oraz nieprzekazanie ich podmiotom kupującym paliwa stałe do [...] transakcji zbycia węgla kamiennego przeznaczonego dla gospodarstw domowych w okresie od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. stanowiło naruszenie art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 26 marca 2019 r. nr ANU.8361.75.2019. Pomimo prawidłowego pouczenia Przedsiębiorcy o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, nie wniósł on uwag do treści protokołu, w tym do ustalenia, że od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. nie wystawiał i nie przekazywał podmiotom kupującym świadectw jakości.

W związku z powyższymi ustaleniami, pismem z 11 lipca 2019 r. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w trybie art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w związku z niesporządzeniem wymaganych art. 6c ust. 1 ww. ustawy świadectw jakości przy sprzedaży paliw stałych z przeznaczeniem dla gospodarstw domowych w składzie węgla w [...] w okresie od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r.

Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 11 września 2019 r., wydał decyzję administracyjną wymierzającą ww. przedsiębiorcy administracyjną karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł za niedopełnienie w okresie od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. w składzie węgla zlokalizowanym w [...], wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw obowiązku wystawiania oraz przekazywania podmiotom nabywającym paliwa stałe w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego świadectwa jakości potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych.

Przedsiębiorca pismem z 6 października 2019 r. odwołał się od decyzji z 11 września 2019 r. wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości. W odwołaniu Strona zarzuciła naruszenie:

- 1) art. 6c i art. 35a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, wówczas gdy organ dokonał wykładni

rozszerzającej przepisów i wymierzył Podatnikowi dotkliwą karę mimo, iż przepis nie obejmuje zaistniałego stanu faktycznego, czyli wystawienia certyfikatu lecz z uchybieniami formalnymi,

- 2) art. 189f § 1 pkt 1 oraz 107 § 3 Kpa, poprzez jego niezastosowanie w sprawie mimo, iż wystąpiły ku temu przesłanki, oraz poprzez pominięcie powyższych przepisów i lakonicznego stwierdzenia w wydanej decyzji, iż zdaniem organu nie ma przesłanek do odstąpienia od wymierzonej kary,
- 3) art. 7, art. 8, art. 9 i art. 77 Kpa, poprzez dokonanie wadliwej oceny niekompletnego, zebranego materiału dowodowego, będącego podstawą dokonanych ustaleń faktycznych, a także nieprzedstawienie w sposób rzetelny i wyczerpujący argumentacji organu przemawiającej za odmową odstąpienia od wymierzenia kary.

Przy piśmie z 16 października 2019 r. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z aktami sprawy nr ANU.8361.75.2019.

Pismem z 30 października 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 7 dni od daty doręczenia niniejszego pisma. Pismo zostało doręczone 20 listopada 2019 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zbadał okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym oceny materiału dowodowego i przychylił się do stanowiska Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, iż Strona naruszyła obowiązek określony w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia i przekazuje podmiotom kupującym dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych zwany świadectwem jakości. Decyzją DIH-2 Nr 63/2019 z 20 listopada 2019 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymał w mocy decyzję Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 11 września 2019 r.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i 26 listopada 2019 r. stawiła się w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w celu przeglądu akt sprawy. Dodatkowo Strona osobiście złożyła w siedzibie organu dodatkowe wyjaśnienia dotyczące postępowania. Zdaniem Strony organ I instancji wydał rozstrzygnięcie niezgodnie ze stanem faktycznym, bowiem świadectwa jakości były wydawane co potwierdza protokół kontroli. Świadectwa były wydawane z tym, że w firmie znajdował się oryginał świadectwa, a jego potwierdzona kopia była wydawana klientowi. Świadectwo to posiadało wszystkie wymagane ustawą dane. Na dowód powyższego Strona dołączyła kopię dokumentu świadectwa jakości pozyskaną od klienta, któremu zostało wydane świadectwo. Zdaniem Strony brak jest jakichkolwiek przesłanek do nałożenia kary wynikających z art. 35a pkt 9 bowiem:

- a) spółka wystawiała świadectwa, metoda może podlegać dyskusji ale warunek jest spełniony,

- b) świadectwo było odzwierciedleniem przeprowadzonych badań wykonanych przez dostawcę i wartości były zgodne ze stanem faktycznym, natomiast w ustawie nie ma mowy o tym, że podlega karze ten kto wystawia świadectwo niezgodne ze wzorem,
- c) spółka przekazywała potwierdzone kopie dokumentów.

W związku z uniemożliwieniem Stronie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy przed wydaniem decyzji DIH-2 Nr 63/2019 z 20 listopada 2019 r., pismem z 8 stycznia 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął z urzędu postępowanie mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji nr DIH-2 Nr 63/2019 z 20 listopada 2019 r., utrzymującej w mocy decyzję Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 11 września 2019 r. W piśmie z 8 stycznia 2020 r., stanowiącym informację o wszczęciu z urzędu postępowania mającego na celu stwierdzenie nieważności decyzji DIH-2 Nr 63/2019 z dnia 20 listopada 2019 r., Strona została poinformowana, iż przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 § kpa prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, a także do składania wniosków dowodowych. Pismo na podstawie art. 44 kpa zostało uznane za doręczone w dniu 27 stycznia 2020 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 26 lutego 2020 r. wydał decyzję DIH-2 Nr 29/2020, w której stwierdził nieważność decyzji z 20 listopada 2019 r. DIH-2 Nr 63/2019. Pismo na podstawie art. 44 kpa zostało uznane za doręczone w dniu 16 marca 2020 r.

Pismem z 25 maja 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszego pisma. Pismo zostało doręczone 12 czerwca 2020 r.

Strona pismem z 25 czerwca 2020 r. złożyła dodatkowe uwagi i wyjaśnienia.

- 1) Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wymierzył karę na podstawie art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w związku z naruszeniem art. 35a pkt 9 tej ustawy. Zdaniem Strony artykuł ten wskazuje, że karze pieniężnej podlega nie ten kto wystawia niezgodne ze wzorem świadectwo jakości ani nie ten, kto wystawił świadectwo z brakującymi elementami ale ten kto nie wystawia go w ogóle lub ten kto wskazuje wartości parametrów niezgodne ze stanem faktycznym. Kontrola przeprowadzona przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej wykazała, że świadectwa jakości były wystawiane i wydawane klientom. W uzasadnieniu decyzji czytamy: „... Klientom przekazywane były zmodyfikowane dokumenty (świadectwa jakości lub sprawozdania z badań w zależności od sortu sprzedawanego węgla kamiennego) otrzymane przez spółkę od dostawców paliw stałych...”. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej skupił się na sposobie sporządzania świadectwa, tymczasem zdaniem Strony, nie ma podstaw prawnych do twierdzenia,

że błędne świadectwo nie istnieje. Żadna ustawa nie wskazuje na to, że błędne świadectwo należy uznać za niebyłe. Wystawiane świadectwo zawierało wszystkie elementy wskazane w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Strona jako dowód dostarczyła kopię świadectwa uzyskanego od klienta, któremu dostarczyła paliwa stałe. Na świadectwie tym znajduje się numer świadectwa, nazwa i adres spółki wraz z numerem NIP, nazwa sortymentu, nr certyfikacji, tabela z parametrami z wykonanych badań, data wystawienia oraz pieczęć i podpis za zgodność z oryginałem. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej oparł się tylko na suchych dowodach w postaci pism. Nie zweryfikował stanu faktycznego. Spółka przeprowadziła weryfikację u klienta i przedstawiła stan faktyczny. Dodatkowo Strona wskazała, że zgodnie z art. 35a pkt. 9 lit. b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw karze podlega ten kto wystawia świadectwo jakości, w którym wartości parametrów są niezgodne ze stanem faktycznym. Na świadectwie wydanym przez spółkę wpisane były wartości z przeprowadzonych badań, a więc najbardziej wiarygodne dane dla klienta.

- 2) Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w uzasadnieniu decyzji wskazuje, iż: „art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw stanowi, że karę pieniężną wymierza się przedsiębiorcy wprowadzającemu do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości albo nie przekazuje kopii świadectwa jakości podmiotowi, który nabywa paliwo stałe wymierza Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej”. Spółka żadnego z tych warunków nie spełnia, ponieważ udowodniono, że świadectwa jakości były wystawiane i przekazywane klientom.
- 3) W uzasadnieniu decyzji Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wskazuje, iż: „... niniejsza kara została wymierzona za niewystawienie zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przez spółkę świadectwa jakości będącego dokumentem potwierdzającym (przez sprzedawcę – nie zaś dostawcę) spełnienie wymagań jakościowych. Artykuł ten stanowi: Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2.” Artykuł ten nie wskazuje wprost, że podmiot ma obowiązek stosowania ściśle określonego wzoru dokumentu potwierdzającego jakość sprzedawanego paliwa stałego. Ważne, aby paliwo stałe spełniało wymagania określone w art. 3a ust. 2 ww. ustawy oraz został wydany dokument potwierdzający. Według ogólnie przyjętych zasad nie ma lepszego potwierdzenia jakości danego produktu niż badanie laboratoryjne i takie dane zostały zamieszczone na dokumentach wydawanych klientom. Organ wydający decyzję ponownie skupił się i zarzuca spółce błędny sposób sporządzania świadectwa wydawanego klientowi. Skoro w dokumencie wydanym klientowi widnieje pieczęć spółki Multi Group oraz jej podpis, to bezspornym jest, że dokument ten został sporządzony przez spółkę, a nie przez dostawcę. Spółka oparła się na dokumentach i badaniach wykonanych przez dostawcę, jednak dokument został sporządzony przez Spółkę, natomiast sposób sporządzenia dokumentu nie powinien podlegać ocenie urzędu.
- 4) Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wskazał w decyzji wymierzającej karę, że: „... kara pieniężna wskazana w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy

o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest karą administracyjną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego. Odpowiedzialność ma charakter obiektywny i niejako automatyczny oraz jest niezależna od winy Strony...” Jednak zawsze powinna być wymierzana zgodnie z tym artykułem po spełnieniu przesłanek. Nie może podlegać karze podmiot, który nie spełnia wprost określonych przesłanek do jej zastosowania. Nie można bowiem powiedzieć, że wystawione przez spółkę świadectwo stanowi naruszenie prawa, a właśnie za naruszenie prawa została nałożona kara.

- 5) Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej napisał, iż wymierzył najniższą przewidzianą prawem karę. Nie wziął pod uwagę możliwości odstąpienia od wymierzenia kary i zastosowania art. 189f. Zgodnie z tym artykułem organ administracji publicznej odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Początkowo okres kontroli miał obejmować okres od 1 stycznia 2019 r. do dnia kontroli. Jednak okazało się, że w tym okresie spółka dokonała jedynie dwóch transakcji wobec czego zażądano dokumentów od dnia wejścia w życie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W rozszerzonym okresie kontroli spółka dokonała jedynie [...] transakcji na łącznie [...] kg (dla porównania, ilość ta, to niecała jedna dostawa węgla i praktycznie stanowi znikomą sprzedaż). Przedsiębiorca wskazał, że wymierzona kara pieniężna stanowi niemal [...] % dochodu spółki za rok 2018 wykazany w zeznaniu podatkowym CIT. Ponadto spółka informowała pisemnie, że od dnia zakończenia kontroli stosuje poprawione świadectwo, oraz że dokonała korekty tych świadectw u klientów. Zdaniem Spółki zaistniały okoliczności do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660, z późn. zm.), dalej zwanej: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem

jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Kopię świadectwa jakości Przedsiębiorca poświadcza za zgodność z oryginałem i przekazuje każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe, świadectwo jakości przechowuje, o którym mowa w ust. 1, przez okres 2 lat, licząc od dnia jego wystawienia.

Ponadto w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uregulowano zakres przedmiotowy świadectwa jakości wskazując jego obligatoryjne elementy, którymi są:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;
- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

Należy także wskazać, że ustawodawca uwzględniając konieczność zapewnienia kompletności, jednolitości i czytelności wystawianych świadectw jakości w art. 6e ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw upoważnił Ministra właściwego do spraw energii, do określenia w drodze rozporządzenia wzoru świadectwa jakości. Na podstawie powyższego upoważnienia ustawowego Minister Energii w dniu 27 września 2018 r. wydał rozporządzenie w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych. Załącznik do rozporządzenia zawiera wzór świadectwa jakości, którego zakres przedmiotowy odpowiada ustawowym wymogom określonym w art. 6d. Dodatkowo wzór ten zawiera wskazówki dotyczące sposobu wypełniania świadectw jakości.

Z powołanych wyżej przepisów wynika, iż przedsiębiorcy wprowadzając do obrotu paliwo stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych

w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości. Przy czym zarówno zakres przedmiotowy świadectwa jakości oraz jego wzór zostały uregulowane w ustawie, oznacza to, że świadectwa jakości wystawiane przez przedsiębiorców winny być zgodne z tymi wymogami. Przedsiębiorcy w momencie wprowadzania paliw stałych do obrotu są również zobowiązani do przekazywania podmiotom nabywającym paliwo stałe, świadectw jakości, a także do przechowywania ich przez okres 2 lat. Niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia i przekazania kupującemu świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, przeprowadzając ponownie postępowania oparł się na dowodach zebranych w toku postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 26 marca 2019 r. nr akt sprawy ANU.8361.75.2019. Z treści protokołu kontroli jednoznacznie wynika, iż Strona w okresie od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. nie wystawiała i tym samym nie przekazywała podmiotom kupującym paliwa stałe sporządzonych przez siebie przy sprzedaży paliwa stałego – węgla kamiennego – wymaganych prawem świadectw jakości. Strona modyfikowała, dokument otrzymany od swojego dostawcy i dołączała go do sprzedawanego paliwa stałego. Modyfikacja polegała na usunięciu danych dotyczących podmiotu wydającego świadectwo jakości, a następnie wpisaniu firmy i adresu siedziby Strony. Zachowane zostały natomiast pozostałe elementy świadectw, w tym data i miejsce wystawienia oraz podpis osoby wystawiającej.

Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że słusznie i zgodnie z prawem Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, ustalił iż Strona naruszyła obowiązek określony w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ww. ustawy, wystawia i przekazuje podmiotom kupującym dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych zwany świadectwem jakości. Niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. niewystawienie świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej. Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że wartość paliw stałych wprowadzanych przez Stronę do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli wynosiła [...] zł. W związku z powyższym słusznie i zgodnie z prawem Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uwzględniając dyrektywy wymiaru kary pieniężnej zawarte w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, ustalił że kara pieniężna będzie zawierać się w przedziale od 10.000,00 zł do 25.000,00 zł ponieważ wartość paliw stałych wprowadzanych przez Stronę do obrotu w momencie rozpoczęcia kontroli nie przekroczyła kwoty 200.000,00 zł. Po ponownym przeprowadzeniu postępowania organ odwoławczy stwierdził, że ustalając wymiar kary Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, w myśl art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uwzględnił dotychczasową działalność przedsiębiorcy, tj. fakt, że była to pierwsza kontrola dotycząca przestrzegania przepisów ww. ustawy. Organ I instancji uwzględnił również wartość paliw stałych wprowadzonych przez Stronę do obrotu w roku 2018 poprzedzającym rok kontroli, którą ustalił na podstawie informacji udzielonych przez Stronę. Prezes Urzędu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że słusznie i zgodnie z prawem Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uznał, że w tej sprawie zasadnym będzie wymierzenie Stronie kary pieniężnej w dolnej przewidzianej ustawowo granicy, tj. w kwocie 10.000,00 zł. Organ I instancji nie dopatrył się w tej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia, o którym mowa w art. 189f § 1 kpa, czemu dał wyraz w uzasadnieniu decyzji.

Rozpatrując odwołanie Strony Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w pierwszej kolejności wyjaśnia, iż Strona czyli Multi Group Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością była w przedmiotowej sprawie zgodnie z ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorcą wprowadzającym do obrotu paliwo stałe, a nie podatnikiem, dlatego też w tej sprawie nie znajdowały zastosowania przepisy prawa podatkowego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6c i art. 35a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, organ odwoławczy stwierdził, że jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia, iż przytoczony uprzednio art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, stanowi, że przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego do użycia w gospodarstwach domowych oraz w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ww. ustawy, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in. węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zawartość merytoryczna świadectwa jakości również została ustalona przez ustawodawcę i wskazana enumeratywnie w treści przytoczonego uprzednio art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z art. 35a pkt 9 lit. a, ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia i nie przekazuje podmiotom kupującym świadectwa jakości. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że posługiwanie się przez Stronę dokumentem wystawionym przez inny podmiot, tego obowiązku nie spełnia. Przedstawione przez Stronę dokumenty wręczane nabywcom jako świadectwa jakości wystawione zostały w innym miejscu, w innej dacie i podpisane przez osobę, która nie była związana z kontrolowanym. Ponadto dokumenty te nie zawierają oświadczenia sprzedawcy tj. Multi Group Sp. z o. o., że dane paliwo stałe spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania ustalił, że słusznie i zgodnie ze stanem faktycznym Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził w przekazywanych przez Stronę dokumentach szereg nieprawidłowości, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób niewątpliwy wynika, że strona nie wystawiała i nie przekazywała wymaganych prawem świadectw jakości. Organ

odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania ustalił, iż twierdzenia Strony, że podstawą wydanej decyzji były braki formalne dokumentów przekazywanych konsumentom w związku z zakupem węgla, są bezpodstawne. Jak stanowi art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, wystawienie świadectwa jakości winno nastąpić w chwili wprowadzania paliwa stałego do obrotu czyli dokonania sprzedaży. Sankcja związana z niedopełnieniem tego obowiązku w postaci administracyjnej kary pieniężnej ma charakter związany, bowiem ustawodawca w treści przepisu art. 35a pkt 9 lit. a postanowił, że karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości. Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że w tej sprawie obowiązek ten nie został przez Stronę spełniony, czego następstwem było nałożenie przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej administracyjnej kary pieniężnej. Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania ustalił, iż nie jest zgodny z prawdą argument Strony, że organ I instancji przyznał, iż „sporne certyfikaty” były wystawiane tylko z uchybieniami formalnymi, które nie powinny się wiązać z tak dotkliwymi sankcjami dla podatnika. Organ odwoławczy wyjaśnia, iż Stronie została wymierzona kara w najniższej przewidzianej przez ustawodawcę w art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wysokości.

Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania ustalił, że zarzut Strony, iż ustalenia kontroli są niesłuszne nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia kontroli udokumentowano w protokole kontroli ANU.8361.75.2019, który Strona prawidłowo pouczone o uprawnieniu do zgłoszenia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie w terminie 7 dni od daty przedstawienia protokołu do podpisu wynikającym z art. 20 ust. 2 ustawy i Inspekcji Handlowej, podpisała bez uwag 29 marca 2019 r. Należy wskazać, iż protokół kontroli jest dokumentem urzędowym i stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Dowód urzędowy sporządzony przez upoważniony do jego sporządzenia organ w zakresie swojego działania korzysta z domniemania prawdziwości (autentyczności dokumentu) oraz zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. W dokumencie tym opisano sposób przekazywania przez Kontrolowanego informacji na temat jakości paliw stałych. Dodatkowo w trakcie kontroli uzyskano od Kontrolowanego potwierdzone za zgodność kopie dokumentów dotyczących jakości węgla otrzymywanych od jego dostawców, a także przekazywanych przez niego konsumentom. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego wykazała, że są to te same dokumenty, w których jedynie dane dostawcy zastąpione zostały danymi Strony. Oznacza to, że dokumenty pierwotne zostały przez Stronę zmodyfikowane.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewątpliwie wynika, że w okresie od dnia 5 listopada 2018 r. do dnia rozpoczęcia kontroli Strona nie wystawiała świadectw jakości. Przedsiębiorca nie kwestionował tego faktu, a nawet potwierdził składając oświadczenie, że właściwe świadectwa jakości są wystawiane i przekazywane nabywcom od 26 marca 2019 r. tj. od daty kontroli.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 oraz 107 § 3 Kpa, poprzez ich niezastosowanie w sprawie mimo, iż wystąpiły ku temu przesłanki, oraz poprzez pominięcie powyższych przepisów i lakonicznego stwierdzenia w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, iż zdaniem organu nie ma przesłanek do odstąpienia od wymierzonej kary, organ odwoławczy stwierdził, że jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie dokonał analizy materiału dowodowego pod kątem możliwości zastosowania art. 189f § 1 kpa, przepis ten wskazuje wprost, podstawowe przesłanki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o znikomej wadze naruszenia nie można mówić w przypadku, gdy wymagane przepisami świadectwo jakości paliw stałych nie było wystawione i wydane podmiotom kupującym. Przedsiębiorca nie dopełnił obowiązków nałożonych na niego w art. 6c ustawy w [...] przypadkach. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, iż dokument, który Strona modyfikowała i przekazywała nabywcom paliw stałych nie mógł być uznany za świadectwo jakości paliw stałych w rozumieniu przepisu art. 6d, a tym samym przedsiębiorca nie wypełnił obowiązku wynikającego z przywołanego powyżej art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W związku z powyższym w tej sprawie nie ziszcila się przesłanka znikomości naruszenia. Powyższe ustalenie poczynił także Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej i dał temu wyraz w uzasadnieniu decyzji z 11 września 2019 r. Strona wprowadziła zaprzestała naruszania prawa, lecz nastąpiło to dopiero na skutek kontroli. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że na Stronę za to samo zachowanie tj. niewystawianie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego, w momencie wprowadzania go do obrotu nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjna kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera żadnych przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f ust. 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

Odnosząc się do zarzutu kontrolowanego o lakoniczności uzasadnienia, organ odwoławczy, że Strona przytoczyła połączone w całości wyrwane z kontekstu fragmenty. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że wydana przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 11 września 2019 r. decyzja ANU.8361.75.2019 zawiera wszystkie elementy wskazane w art. 107 Kpa. Organ I instancji szczegółowo opisał stan faktyczny stanowiący podstawę do wydania zaskarżonej decyzji oraz dowody, na których się oparł, a także uzasadnił decyzję w sposób zgodny z wymaganiami art. 107 § 3 Kpa.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7, art. 8, art. 9 i art. 77 Kpa, poprzez dokonanie wadliwej oceny niekompletnego materiału dowodowego, będącego podstawą dokonanych

ustaleń faktycznych, a także nieprzedstawienie w sposób rzetelny i wyczerpujący argumentacji organu przemawiającej za odmową odstąpienia od wymierzenia kary, organ odwoławczy stwierdził, że jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Organ odwoławczy wskazuje, że wyrażona w art. 7 Kpa zasada odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. Zgromadzony w rozpatrywanej sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, oparł się na ustaleniach kontroli oraz na dowodach zebranych w toku postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli z 26 marca 2019 r. (nr akt kontroli ANU.8361.75.2019). Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art. 7 i art. 77 Kpa), dokonując przy tym wszechstronnej oceny tego materiału dowodowego. Organ I instancji oparł się na spójnym materiale dowodowym pozwalającym jednoznacznie na przyjęcie, że ustalony stan faktyczny uzasadnia wydane rozstrzygnięcie, to jest na:

1. protokole kontroli ANU.8361.75.2019 z dnia 26 marca 2019 r. wraz z załącznikami,
2. świadectwach jakości nr:
  - a) [...] /2018 z 7 listopada 2018 r.
  - b) [...] /2018 z 7 listopada 2018 r.
3. sprawozdaniu z badań nr [...] /18/TCH z 7 listopada 2018 r.,
4. świadectwach jakości zmodyfikowanych przez stronę na podstawie świadectw jakości [...] /2018 z 7 listopada 2018 r. oraz [...] /2018 z 7 listopada 2018 r.,
5. sprawozdaniu z badań zmodyfikowanych przez stronę na podstawie sprawozdania z badań nr [...] /18/TCH z 7 listopada 2018 r.,
6. wydruku z KRS dotyczącym MULTI GROUP Sp. z o.o.,
7. dwóch pismach przedsiębiorcy z 2 sierpnia 2019 r. wraz z załącznikami,
8. piśmie Strony informującym o wartości paliw stałych wprowadzonych przez spółkę do obrotu w roku 2018 poprzedzającym rok kontroli.

Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, iż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niewątpliwie wynika, iż Strona wprowadzając do obrotu paliwa stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw poprzez niewystawienie i nieprzekazanie świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu, co zostało ustalone podczas kontroli i udokumentowane w protokole kontroli. W aktach sprawy znajduje się oświadczenie Strony z 2 sierpnia 2019 r. w którym wskazuje, iż brak wystawiania świadectw jakości wynika z przeświadczenia, iż świadectwa jakości wystawione przez jego dostawcę - na których Strona wpisała tylko swoje dane – są wystarczające by przekazać je podmiotom nabywającym paliwa stałe. W oświadczeniu tym, Strona wskazuje również, iż po kontroli i wskazaniu właściwego obowiązującego wzoru, wystawiła i dostarczyła wszystkim klientom poprawne świadectwa jakości.

Organ odwoławczy wskazuje, iż zgodnie z art. 8 Kpa organy administracji publicznej

prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania, co znalazło odzwierciedlenie w niniejszej decyzji. Również art. 9 Kpa który wskazuje, iż organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania Stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego został zastosowany w niniejszej decyzji. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Należy podkreślić, że certyfikat wydawany przez jakikolwiek podmiot zewnętrzny, typu laboratorium, czy wytwórca paliwa stałego nie jest tożsamy ze swojej istoty ze świadectwem jakości paliw stałych, które to świadectwo ma prawnie określoną definicję i formę. Z uwagi na brak: indywidualnego numeru świadectwa, oświadczenia przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że dane paliwo stałe spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, podpisu przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania. Należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom Strony nabywcy paliw stałych otrzymywali dokument potwierdzający jakość paliwa stałego, które Kontrolowany zakupił, a nie, które wprowadzał do obrotu. Organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że słusznie i zgodnie z prawem kara została wymierzona za niewystawienie – zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy – przez spółkę świadectw jakości, będącymi dokumentami potwierdzającymi (przez sprzedawcę – nie zaś dostawcę) spełnienie przez sprzedawane paliwo stałe wymagań jakościowych. Z uwagi na fakt, że decyzja o nałożeniu kary administracyjnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ma charakter decyzji związanej, już samo ujawnienie w trakcie kontroli, iż określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim ustawowego obowiązku powoduje konieczność wszczęcia postępowania w sprawie możliwości nałożenia kary pieniężnej. Organ odwoławczy wyjaśnia, że kara pieniężna wskazana w art. 35a pkt 9 lit. a ustawy jest karą administracyjną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i jest niezależna od winy Strony, działań innych osób lub okoliczności popełnienia czynu, co oznacza, że kara pieniężna jest skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Bez znaczenia dla sprawy pozostają okoliczności naruszenia, czy szybkość podjęcia dobrowolnych działań naprawczych, które nastąpiły w wyniku kontroli, a więc miały charakter następczy, wynikający z kontroli. Również wskazana przez Stronę okoliczność dostarczenia wszystkim klientom poprawnych świadectw jakości, nie jest spełnieniem obowiązków określonych w art. 6c ust 1 i 2. Wystawienie świadectwa jakości musi nastąpić w momencie sprzedaży, nie zaś w późniejszym terminie, a kopia wystawionego świadectwa, musi być przekazana kupującemu wraz z zakupionym towarem. Treść art. 6c ust 1 ustawy wyraźnie określa moment, w którym musi nastąpić wystawienie świadectwa jakości (w momencie wprowadzania do obrotu czyli w momencie sprzedaży). Kolejno, zgodnie z art. 6c ust. 2 ustawy, kopię wystawionego świadectwa jakości poświadczoną za zgodność z oryginałem należy przekazać kupującemu.

W odwołaniu Strona zarzuciła, że organ I instancji nie przedstawił żadnych argumentów, przepisów, czy nawet wyjaśnień na jakiej podstawie argumentacja Strony dotycząca możliwości odstąpienia od wymierzenia kary została przez organ odrzucona. Organ odwoławczy wskazuje, że w swoich pismach do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji

Handlowej w Rzeszowie z 2 sierpnia 2019 r. Strona podnosiła, iż przekazując klientom świadectwa jakości otrzymywane od dostawców po dokonaniu w nich zmian poprzez dodanie swoich danych wypełniała ciężący na niej obowiązek informacyjny. W związku z ustaleniami kontroli oraz informacją przesłaną w powyższym piśmie, Kontrolowany zmienił zasady wydawania świadectw i obecnie przekazuje klientom wystawiane przez siebie dokumenty zgodne z obowiązującym wzorem. Zdaniem Kontrolowanego wcześniejszy sposób wystawiania świadectw był błędem o znikomej społecznej szkodliwości, nieumyślnie popełnionym z uwagi na brak świadomości niewłaściwości działania.

Organ odwoławczy wyjaśnia, że wymienione przez Stronę kwestie omówione zostały w treści zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu wskazano bowiem wprost z przywołaniem przepisów jak powinien wyglądać wystawiany przez Stronę dokument – świadectwo jakości. Podniesiono, iż przekazanie wystawionego przez dostawcę lub laboratorium zewnętrzne dokumentu, nawet po dokonanej zmianie danych dotyczących przedsiębiorcy, nie spełnia wymagań art. 6c ustawy.

Argument Strony, że po kontroli niezwłocznie zaczęła wydawać świadectwa wedle obowiązującego wzoru oraz wystawiła i dostarczyła wszystkim klientom poprawne świadectwo jakości nie może być uwzględniony, ponieważ podstawą wydania decyzji był bowiem stan faktyczny zastany w pierwszym dniu kontroli tj. 26 marca 2019 r., a nie istniejący po jej zakończeniu.

W swoim odwołaniu Strona powołała się także na krótki czas trwania naruszenia oraz zaprzestanie naruszania prawa w wyniku kontroli. Wskazała, iż organ nie odniósł się w decyzji do żadnego z tych argumentów. Wydając decyzję organ I instancji wskazał, iż decyzja dotyczyła okresu od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. Nadto wskazano w niej Stronie, że art. 6c ustawy wprowadzony został ustawą z dnia 5 lipca 2018 r., która weszła w życie 12 września 2019 r., a rozporządzenie z 27 września 2018 r. w sprawie wzoru świadectw jakości paliw stałych weszło w życie 4 listopada 2019 r., po 30 dniach od jego opublikowania. Wskazując Stronie powyższe organ administracyjny wykazał jej, że czas pomiędzy uchwaleniem, opublikowaniem a wejściem w życie tych aktów prawnych powinien wystarczyć podmiotom zainteresowanym do przygotowania się do ich stosowania. Oczywiście także dla Strony powinno być, że przepisy stosuje się od chwili ich wejścia w życie, a nie od chwili ujawnienia ich naruszenia przez organ kontroli, co nastąpiło po kilku miesiącach ich obowiązywania. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, iż Podkarpacki WIIH wyczerpująco rozpatrzył sprawę co czyni zarzut Strony, iż naruszono art. 7, art. 8, art. 9 i art. 77 Kpa niezasadnym.

Organ odwoławczy przeprowadzając ponownie postępowanie stwierdził, że Strona w piśmie złożonym 26 listopada 2019 r. w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz piśmie, które wpłynęło do organu odwoławczego w dniu 3 lipca 2020 r. podtrzymuje argumentację podniesioną w odwołaniu. Przedsiębiorca podnosi, że modyfikowane przez niego dokumenty, które przekazywał nabywcom spełniają wymogi stawiane świadectwom jakości paliw stałych przez przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, a tym samym, że w tej sprawie nie ziszczyły się przesłanki do nałożenia kary pieniężnej, o których mowa w art. 35a pkt 9 lit. b ustawy. Ponadto zdaniem Strony, art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie wskazuje wprost, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwa stałe ma obowiązek stosowania określonego wzoru dokumentu potwierdzającego jakość sprzedanego paliwa stałego.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie wyjaśnia, że w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ustanowiono obowiązek wystawiania świadectw jakości paliw stałych i wskazano moment jego realizacji. Ponadto ustawodawca uwzględniając konieczność zapewnienia kompletności, jednolitości i czytelności wystawianych świadectw jakości w art. 6e ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw upoważnił Ministra właściwego do spraw energii, do określenia w drodze rozporządzenia wzoru świadectwa jakości. Na podstawie powyższego upoważnienia ustawowego Minister Energii w dniu 27 września 2018 r. wydał rozporządzenie w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych. Załącznik do rozporządzenia zawiera wzór świadectwa jakości, którego zakres przedmiotowy odpowiada ustawowym wymogom określonym w art. 6d. Dodatkowo wzór ten zawiera wskazówki dotyczące sposobu wypełniania świadectw jakości. Organ odwoławczy po przeanalizowaniu powyższych przepisów stwierdził, że na gruncie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw istnieje obowiązek wystawiania świadectw jakości paliw stałych zgodnych z określonym na podstawie przepisów tejże ustawy wzorem. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ponownie wyjaśnia, że znajdujące się w aktach sprawy dokumenty w postaci zmodyfikowanych dokumentów dotyczących jakości paliw stałych otrzymane od dostawców, które Strona przekazywała swoim klientom nie mogą być uznane za wypełnienie ciężącego na niej obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Powyższe stanowisko organu zostało potwierdzone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który stwierdził, że zgodnie z art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw świadectwo jakości zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, jego siedziby i adresu;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości oraz numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), jeżeli został nadany, albo numer identyfikacyjny w odpowiednim rejestrze państwa obcego;
- 3) indywidualny numer świadectwa jakości;
- 4) określenie rodzaju paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości;
- 5) wskazanie systemu certyfikacji lub innego dokumentu stanowiącego podstawę do uznania, że określony rodzaj paliwa stałego dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 6) wskazanie wartości parametrów paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 7) informację o wymaganiach jakościowych dla paliwa stałego, dla którego jest wystawiane świadectwo jakości, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 8) oświadczenie przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości, że paliwo stałe, dla którego jest wystawiane to świadectwo, spełnia wymagania jakościowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2;
- 9) oznaczenie miejsca i datę wystawienia świadectwa jakości;
- 10) podpis przedsiębiorcy wystawiającego świadectwo jakości albo osoby uprawnionej do jego reprezentowania.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że ustawodawca w art. 6d ustawy o systemie

monitorowania i kontrolowania jakości paliw posłużył się sformułowaniem: „świadectwo jakości zawiera”, a zatem są to elementy obligatoryjne, jakie musi posiadać każde wystawiane świadectwo jakości. Po drugie [...] z treści art. 6c ust. 1 ustawy o systemie jakości paliw wynika, że wystawienie świadectwa jakości paliw (składającego się z elementów wyszczególnionych w art. 6d tej ustawy) jest obowiązkiem przedsiębiorcy. Przepis ustawy posługuje się tu sformułowaniem „przedsiębiorca (...) wystawia”, zatem jest to kategoryczny i bezwzględny nakaz każdorazowego wystawienia świadectwa jakości zawierającego 10 obligatoryjnych elementów wymienionych w art. 6d ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Sąd podzielił stanowisko Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, że karta produktu otrzymywana od producenta paliwa stałego, nie spełnia wymagań formalnych co do zakwalifikowania tego dokumentu jako świadectwa jakości wymaganego przepisami prawa (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt. VI SA/Wa 1405/19).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, iż niewątpliwym jest jak wykazano powyżej, że przekazywanie przez Stronę nabywcom paliw stałych certyfikatów jakości wystawionych przez dostawcę nie może być uznane za wykonanie ciężącego na niej obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie Strony, nie stanowi przesłanki do uchylenia decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 11 września 2019 r. w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł, za niedopełnienie w okresie od 5 listopada 2018 r. do 26 marca 2019 r. w składzie węgla zlokalizowanym w Wysokiej Głogowskiej 301, wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw obowiązku wystawienia w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego świadectwa jakości potwierdzającego spełnienie przez to paliwo wymagań jakościowych. W chwili kontroli obowiązek ten, bez wątplenia nie był przez Stronę realizowany.

Odnosząc się do stwierdzenia Strony, że jest firmą małą i biedną, a nałożenie jakiegokolwiek kary spowoduje jej upadek, należy zauważyć, że zgodnie z art. 189k § 1 Kpa organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej.

Niezależnie od powyższego organ II instancji informuje, że kwestia sytuacji materialnej Strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Organ II instancji nie ma podstaw do obniżenia wysokości czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej wymiarze.

Jednocześnie, w odniesieniu do powyższego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informuje, iż zastosowanie w niniejszym przypadku znajdzie art. 189k § 1 Kpa. Zgodnie z tym przepisem organ administracji publicznej, który wymierzył administracyjną karę pieniężną (tu: Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej), na wniosek Strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie nr NBP O/O w Rzeszowie: 67 1010 1528 0016 5822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowno-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) Multi Group Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, [...]
- 2) [...].
- 3) aa.